

LBRIS

We know
books

Editor: Anca Eftime

Redactor: Ioana Socolescu

DTP: Simona Rădulescu

Corector: Carmen-Cătălina Iurașcu

Heartless, Elsie Silver

Copyright © 2022. HEARTLESS by Elsie Silver

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.

© 2025, Editura Epica.

ISBN: 978-630-6711-11-6

București, 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SILVER, ELSIE

Heartless / Elsie Silver ; trad. din lb. engleză și note de Cristina

Stan. - București : Epica, 2025

ISBN 978-630-6711-11-6

I. Stan, Cristina (trad.)

821.111

Poate că sunt fără inimă...
Pentru că ea e cea care mi-a furat-o.

Heartless
**ELSIE
SILVER**

Seria CHESTNUT SPRINGS
volumul 2

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA STAN


EpicLove

1
Cade

Ochii lui Lucy Reid fug în direcția mea. Expresia lor e un pic prea admirativă pentru gustul meu.

— Păi, ador lucrul manual. În timpul liber fac albume cu decupaje. Și împletesc. Pun pariu că lui Luke i-ar plăcea să învețe să împletească. Nu-i așa, Cade?

Auzind cât de micșor îmi rostește numele, mai că izbucnesc în râs. Pe de altă parte, mi-ar plăcea la nebunie să văd că îl convinge cineva pe Luke să stea locului suficient de mult încât să mânuiască două andrele și să creeze ceva.

Lily îi zâmbește lui Summer, logodnica fratelui meu mai mic, după care adaugă:

— Știi cum e: cu toții avem nevoie de câteva hobbyuri mai feminine, nu-i așa?

Harvey, tatăl meu, râde pe înfundate. Să găsim o bună s-a transformat într-o ocupație pentru întreaga familie.

Și, totodată, într-un coșmar.

Summer strânge din buze și îi zâmbește fals, apoi încuviințează:

— Da, bineînțeles.

Îmi vine să râd. Pentru Summer, un hobby feminin înseamnă să faci genuflexiuni cu o halteră supergrea, la sala de sport, și să tortureze bărbați, în calitate de antrenor personal. Summer minte de îngheață apele, dar e recent stabilită în orașul nostru, deci Lucy nu-și dă seama când minte Summer.

Sau poate că pur și simplu vrea să fie nesuferită cu viitoarea mea cumnată.

— Bun! exclam și mă ridic. Păi, mersi c-ai venit! O să te căutăm noi.

Lucy pare surprinsă de cât de repede am schimbat subiectul. Dar am auzit și am văzut destul. În plus, bunele maniere nu sunt punctul meu forte. Eu sunt mai degrabă genul de om care vorbește pe șleau.

Mă răsucesc pe călcâie și ies cât mai repede de-aici. Nu vreau să-și dea seama c-am observat mâna ei întinsă spre mine, dar că nu vreau să i-o strâng. Intru cu pas apăsător în bucătărie, îmi sprijin palmele pe blatul de sub fereastră. Îmi las privirea să cutreiere peste câmpul deschis și deasupra vârurilor Munților Stâncoși, care se înalță până la cer.

Acum, la începutul verii, priveliștea sălbatică și stâncoasă e plină de culoare: iarba e mai verde, cerul este mai albastru, iar soarele e suficient de strălucitor pentru a estompa conturul oricărui lucru, ceea ce te silește să mijеști ochii.

După ce pun boabe de cafea în râșniță, ca să pregătesc cafea proaspătă, apăs pe capac. Încăperea se umple de zgomot. Încerc să nu mă gândesc la cum o să mă descurc cu puștiul meu în următoarele două luni. Mă condamn în sinea mea.

Mi se pare că ar trebui să fac mai multe pentru el. Să fiu mai prezent în viața lui.

Dar atitudinea asta nu ajută deloc.

Sunetul râșniței are avantajul că estompează replicile politicoase pe care tata și Summer i le adresează lui Lucy, la ușa de la intrare.

Nu e casa mea, deci nu e responsabilitatea mea să o petrec pe Lucy la ieșire. Ținem interviurile pentru găsirea unei bone în casa principală, unde locuiește tata. Nu-mi place să invit necunoscuți la mine în casă. Cu atât mai puțin când este vorba despre niște străini care par să creadă că a fi bona fiului meu e șansa lor de a-și trăi fantezia că au o familie fericită împreună cu mine.

Harvey, pe de altă parte, ar fi capabil să-și transforme casa într-o pensiune și să aibă grijă, cu mare drag, de oaspeții săi. De când s-a accidentat și mi-a lăsat ferma pe mână, am senzația că se plimbă de colo-colo și socializează nonstop.

Urmăresc cum cafeaua proaspăt măcinată se rostogolește în filtrul alb al cafetierei, după care mă duc să umplu vasul de sticlă cu apă de la chiuvetă.

— Cam târziu pentru cafea, nu crezi? mă întreabă Harvey după ce intră în bucătărie, cu Summer pe urmele lui.

Habar n-au ei câtă cafea am băut deja azi. Prin urmare, sunt cam agitat.

Îi răspund lui taică-miu:

— Pur și simplu ți-o pregătesc din timp, pentru mâine-dimineață.

Summer pufnește și tata își dă ochii peste cap. Amândoi știu că vorbesc prostii.

— N-ai fost foarte amabil cu ea, Cade, comentează tata. E rândul meu să-mi dau ochii peste cap.

Harvey adaugă:

— De fapt, ai fost nesuferit tot interviul.

Îmi încrucșez brațele la piept și mă sprijin de bufet.

— Eu nu sunt amabil de felul meu. Și îmi convine de minune să fiu *nesuferit* când vine vorba despre a-mi proteja copilul.

Jur că tatei îi zvâcnesc buzele când se așază la masă și își proptește un picior pe genunchi. Summer își reazemă șoldul de tocul ușii, holbându-se la mine. E tulburător când se uită așa la tine.

È isteață, nu-i scapă nimic. Jur că aud cum i se învârt roțițele în minte, și cu toate astea, nu e foarte vorbăreață, așa că nu poți ști cu adevărat la ce se gândește. Îmi place Summer și mă bucur că frate-miu mai mic a fost suficient de deștept încât i-a oferit un inel de logodnă.

— În felul tău, ești destul de amabil, îmi zice Summer, gânditoare.

Îmi mușc buza de jos. Nu vreau să le ofer satisfacția de-a vedea cât de mult mă amuză comentariul ăsta.

Ea oftează.

— Uite ce-i: am epuizat lista de candidate. Am încercat din răspuțeri să le elimin pe cele care păreau mai puțin interesante să petreacă timp cu Luke și mai degrabă dornice să petreacă timp cu... tine.

Palma tatei plesnește masa.

— Vai de mine! exclamă el. Chiar au fost destule doritoare. Cine ar fi știut că femeile se vor oferi să-ți suporte bosumflarea și toanele? Salariul pe care-l oferi nu e *chiar atât* de bun.

Mă uit urât la el, apoi îmi întorc atenția spre Summer.

— Nu le-ai eliminat pe toate. Vreau o femeie care să nu fie deloc interesată de mine. Nu vreau complicații. Dacă ar fi măritare și cu o căsnicie fericită, ar fi ideal.

— Femeile măritate și care au o căsnicie fericită nu vor să locuiască acasă la tine pe timpul verii, mi-o trânteste Summer.

Mormăi nemulțumit.

— Atunci, o tipă din alt oraș. Una care nu știe despre familia noastră și nici povestea vieții mele. Și una care nu s-a culcat cu vreunul dintre frații mei, adaug, strâmbând din nas. Și nici cu tata.

Harvey scoate un mic sunet sugrumat, ca un râset.

— Sunt burlac de zeci de ani, fiule. Vezi-ți de treaba ta!

Summer se îmbujorează. Nu-mi scapă surâsul care apare pe buzele ei când se răsuțește, ca să se uite pe fereastră.

— Aș putea sta eu cu Luke, adaugă Harvey.

Nu-i pentru prima oară când îmi face propunerea asta.

— Nu.

— De ce nu? E nepotul meu.

— Exact! Și așa ar trebui să rămână relația voastră: ca între bunic și nepot. M-ai ajutat cu Luke suficient cât pentru toată viața lui. Ai probleme cu spatele, cu genunchii. Îți trebuie odihnă. Poți să vii la noi și să te joci cu Luke oricând dorești. Dar nu e nevoie să-ți macini sănătatea trezindu-te devreme și, uneori, culcându-te la ore târzii. Nu-i corect și nu vreau să profit de tine. Am încheiat subiectul!

Mă răsucesc spre viitoarea mea cumnată.

— Summer, nu poți pur și simplu să faci tu pe bona? Ai fi perfectă pentru jobul ăsta. Luke te adoră. Tu nu mă plăci. Unde mai pui că deja locuiești aici, la fermă.

Un mușchi tresare pe maxilarul ei. S-a săturat s-o tot rog același lucru, dar nu vreau să-mi las băiatul cu oricine. El e

neastâmpărat. Foarte neastâmpărat. Și nu pot să duc la bun sfârșit tot ce trebuie să fac la fermă, în vara asta, dacă nu va fi aici cineva care să aibă grijă de fiu-miu. O persoană în care să pot avea încredere că îl protejează.

Summer îmi explică:

— Eu am o afacere la început de drum, iar lunile de vară sunt cele mai pline. Nu pot să fiu bonă. Nu mă mai ruga! Mă faci să mă simt prost, pentru că vă iubesc și pe tine, și pe Luke. Dar am obosit să tot luăm interviuri unor oameni și să nu facem deloc progrese cu tine.

— Bine, în regulă! mormăi eu. Atunci, o să mă mulțumesc cu cineva ca tine.

Summer își înclină capul într-o parte și rămâne pe gânduri.

— S-ar putea să știu pe cineva potrivit.

Își lovește ușor buzele cu un deget. Harvey se răsucește spre ea, cu o privire întrebătoare. Pare atât de plin de speranță! Dacă eu sunt sătul de epopeea găsirii unei bone pentru perioada verii, îmi imaginez că Harvey e de-a dreptul epuizat.

Ridic din sprâncene.

— Cine?

— N-o cunoști.

— Are experiență?

Summer se uită pătrunzător la mine. În ochii ei mari, întunecați, nu se poate desluși la ce se gândește.

— Da, are experiență cu băieții năbădăioși.

— O să se îndrăgostească de mine?

Summer pufnește într-un mod total lipsit de delicatețe și răspunde:

— Nu.

Probabil că răspunsul ei prompt ar trebui să mă jignească, dar nu mă deranjează. Mă desprind de bufet.

— Perfect! Hai să terminăm cu tărășenia asta!

Ies pe ușa din spate. Mă îndrept spre casa mea, departe de haosul căutării unei bone pentru un băiețel de cinci ani.

Pur și simplu am nevoie de cineva care să vină și să plece. Un om serios, profesionist, fără complicații.

Și am nevoie de el doar pentru două luni. N-ar trebui să fie atât de greu.

Calculez în minte când am făcut sex ultima oară.

Sau cel puțin încerc să calculez.

Să fie doi ani? Trei? Să fi fost în acel ianuarie când am petrecut o noapte în oraș? Acum cât timp s-a întâmplat? Oare cum o chema pe tipă?

Femeia din fața mea se foiește. Își mută greutatea pe un picior. Blugii strâmți i se mulează atât de tare pe fund, că purtarea lor ar trebui să fie declarată ilegală. Pliul de sub fese e aproape la fel de ispititor precum părul ruginiu care se unduiește pe spatetele ei zvelt.

Îmi distrage atenția. Tricou mulat, cu poalele strecurate în blugi mulați. Și fiecare rotunjime e la vedere.

Pierd socoteala cu totul. De fapt, am început să calculez de când n-am mai făcut sex tocmai fiindcă am văzut-o în fața mea, stând la coadă.

Concluzia este că am făcut sex cu atât de mult timp în urmă, că nici nu-mi mai amintesc când anume. Însă n-am uitat de ce nu mi-am permis de mult timp să mă mai uit după femei.

Fiindcă am un copil pe care îl cresc pe cont propriu. Am o fermă pe care o administrez de unul singur. Am un milion de responsabilități și prea puțin timp. Nu dorm suficient.

De ceva vreme nu am mai avut timp doar pentru mine. Până acum nu mi-am dat seama de câtă vreme durează situația asta.

— Cu ce să vă servesc, doamnă?

Femeia din fața mea râde. Hohotul ei îmi amintește de clopoței de vânt atârnați pe veranda din spate a casei mele, atunci când briza adie printre ei — un sunet melodios și diafan.

Ce râset!

L-aș recunoaște dintr-o mie. Cu siguranță, n-am mai întâlnit-o pe această femeie. Mi-aș aminti râsul ei, pentru că îi știu pe toți locuitorii din Chestnut Springs.

— „Doamnă”? Nu-mi dau seama dacă-mi place apelativul ăsta, zice ea.

Jur că îi simt zâmbetul din voce. Mă întreb dacă buzele îi sunt la fel de frumoase precum restul corpului.

Ellen, patroana localului *Le Pamplermousse* — micuța cafenea cu produse *gourmet* din oraș —, îi surâde.

— Ei, atunci, cum să-ți spun? De obicei recunosc fiecare chip care intră pe ușa mea, dar pe al dumneavoastră nu-l știu.

Aha, deci am avut dreptate! Mă aplec puțin spre ea, sperând s-o aud atunci când își rostește numele. Dar tocmai în acest moment un angajat se apucă să râșnească boabe de cafea. De frustrare, scrâșnesc din dinți.

Habar n-am de ce vreau să aflu numele femeii. Pur și simplu vreau. Locuiesc într-un oraș mic, deci am voie să fiu băgăreț. Asta-i tot.

Când se oprește zgomotul râșniței, fața ridată a lui Ellen se luminează.

— Ce nume frumos! exclamă ea.

— Vă mulțumesc! răspunde femeia din fața mea. De ce se numește locul ăsta *Grepfrut*?

Ellen izbucnește în râs și zâmbește larg.

— I-am zis soțului meu că vreau să dau cafenelei un nume care sună simandicos. Ceva în franceză. El a spus că singurul lucru pe care știe să-l pronunțe în franceză este *le pamplermousse*. Mie mi s-a părut suficient de bun. Iar acum numele localului e o glumă de-a noastră.

Privirea lui Ellen se îndulcește când pomenește despre soțul ei, iar eu simt un ghimpe de invidie în piept.

Apoi, un ghimpe de iritare.

Singurul motiv pentru care n-am protestat până acum în legătură cu faptul că femeile astea trag de timp făcând conversație este că mă chinui să nu am o erecție în public. O erecție provocată de râsul tipei. Într-o situație normală, m-ar scoate din minți că durează al dracului de mult să comande o cafea. I-am zis tatei c-o să mă întorc să-l iau pe Luke — mă uit la ceas — foarte curând. Trebuie să mă întorc la el acasă fiindcă urmează să mă întâlnesc cu Summer și cu persoana care va fi — sper eu — bona lui Luke.

Dar mintea îmi fuge în direcții în care de ani buni nu i-am mai dat voie să se îndrepte. Poate că trebuie pur și simplu să mă bucur de momentul prezent. Poate că e în regulă să-mi îngădui, în sfârșit, să simt ceva.

— Aș vrea o cafea medie, fierbinte, fără spumă, nu foarte dulce...

Îmi dau ochii peste cap și îmi trag borul pălăriei în jos. Bineînțeles că străina cu corp mișto comandă o băutură sofisticată!

— Costă trei dolari și 75 de cenți, spune Ellen, cu privirea ațintită în ecranul casei de marcat.

Femeia necunoscută scotocește prin geanta ei uriașă, căutându-și portofelul, și mormăie:

— Of, la naiba!

Cu coada ochiului, observ că un obiect cade din geantă, pe podeaua lustruită, lângă picioarele ei încălțate cu sandale.

Fără să stau pe gânduri, mă aplec și iau de jos bucata de material negru. Străina se răsucește pe călcăie. Mă ridic.

— Poftim! zic răgușit.

Brusc, mă cuprinde neliniștea.

Nu mă prea pricep să vorbesc cu femei necunoscute.

Dar sunt un adevărat profesionist când vine vorba să mă uit urât la ele.

— O, Doamne! exclamă ea.

Acum, după ce m-am ridicat în picioare, mă uit mai atent la fața ei. Înțepenesc și rămân fără aer. Chipul ei îi întrece râsul în frumusețe. Ochi migdalați, sprâncene arcuite și piele albă ca laptele.

E absolut superbă.

De jenă, obrazii ei sunt stacojii.

— Îmi cer scuze! spune tresărind, apoi duce o mână la buzele ei roz.

— Nu-i nevoie să vă cereți scuze. E în regulă, răspund eu.

Mi se pare că totul se derulează cu încetinitorul. Mi-e greu să mă dezmeticesc, fiindcă încă mă simt vrăjit de chipul ei.

La dracu'!

Și de sâni ei.

Gata! E oficial! Sunt un moș libidinos. Mă uit la pumnul în care țin obiectul luat de pe podea. Materialul delicat mi se ițește printre degete.

Când deschid pumnul, femeia scoate un sunet îngrozit. Încet, dar sigur, mă lămuresc de ce e atât de oripilată că mă port ca un gentleman, ridicându-i...

Chiloții.

Mă holbez la bucățica de material negru din mâna mea. Totul în jurul meu pare că se pierde în ceață. Mă uit în ochii ei mari și verzi. Atât de multe nuanțe de verde! Un adevărat mozaic.

Se știe că eu nu prea zâmbesc, și totuși în clipa asta colțurile buzelor mi se ridică ușor.

— V-ați... ăă... V-ați scăpat chiloții, doamnă.

Femeia pufnește în râs. Se uită la mâna mea, apoi din nou la mine.

— Uau! Ce stânjenitor! Îmi pare...

— Cafeaua ta e gata, scumpo! strigă Ellen.

Roșcata își ferește fața, ușurată că am fost întrerupți.

— Mulțumesc! răspunde un pic cam prea veselă, după care trânteste o bancnotă de cinci dolari pe tejghea și își ia paharul cu cafea.

Fără să se uite în urmă, o zbughește spre ușă. Ai crede că o fugărește cineva.

— Păstrați restul! îi strigă lui Ellen. La revedere!

Jur că o aud râzând pe îmfundate când trece pe lângă mine. E clar că îmi evită privirea. Îngaimă ceva. Mi se pare că zice că asta va fi o poveste demnă de spus copiilor ei, într-o bună zi.

Mă întreb absent ce fel de povești are de gând femeia asta să le zică viitorilor ei copii, apoi strig în urma ei:

— V-ați uitat...

Tac. Refuz să strig așa ceva într-o cafenea plină de oameni cu care sunt nevoit să dau ochii zi de zi.